

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-2 У. 14367/11
Дана 15.06.2012. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: председника већа, Мирјане Цветковић, др Владана Станојева и Сузане Гудураш, чланова већа, са саветником суда Весном Слијепчевић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ... број ..., кога заступа Мирослав Р. Милошевић, адвокат из Руме, ЈНА број 148, у извршавању одлуке Уставног суда Уж -1621/2009 од 01.12.2011. године, ради поништаја решења Министарства одбране Републике Србије, Сектора за материјалне ресурсе, Управе за општу логистику, Дирекције за услуге стандарда, број 74-47 од 25.09.2007. године, у предмету радног односа, у нејавној седници већа одржаној дана 15.06.2012. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА И ПОНИШТАВА решење Министарства одбране Републике Србије, Сектора за материјалне ресурсе, Управе за општу логистику, Дирекције за услуге стандарда, број 74-47 од 25.09.2007. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења директора Војне установе „Моровић“ инт. Бр . 2256-8 од 27.07.2007. године, којим је тужиоцу, цивилном лицу на служби у ВУ „Моровић“ службе у МО -ВУ „Моровић“ служба престала на дан 13.07.2007. године, на сонову члана 143. став 1. тачка 7. Закона о Војсци

Југославије.

Тужилац је тужбу поднео Врховном суду Србије у којој је навео да је због нетачно утврђеног чињеничног стања, повреде правила поступка и погрешне примене материјалног права оспорено решење незаконито. Наводи да није изостао са посла већ да је све време био присутан на послу на свом радном месту, па тако и у периоду од 09.07.2007. године до 13.07.2007. године. Даље наводи да у радној јединици у којој је радио није постојала званична евиденција доласка и одласка са рада запослених. Постојала је само нелегална свеска у којој су се уписивали само тужилац и радник Б.Б., а радница В.В. се никада није уписивала и није јој престао радни однос. Истиче да му није омогућено учешће у постуку, а радни однос му је престао без раздужења и примопредаје. Посебно истиче да је уредно долазио сваког дана на посао, с тим да је могуће да је понекад каснио због нередовног превоза, али тврди да га никада нико од претпостављених старешина није контролисао, као ни остале запослене. Сматра да је прави разлог престанка радног односа то што је рекао директору да ће разоткрити све криминалне радње у вези са Г.Г. у Предложио је да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и накнади му трошкове управног спора.

Врховни суд је дана 01.07.2009. године донео пресуду којој је тужбу одбио. Након тога тужилац је 01.09.2009. године покренуо поступак пред Уставним судом због повреде права на правично суђење и права на правно средство зајамчених чланом 32. став 1. и чланом 36. став 2. Устава Републике Србије.

Одлуком Уставног суда Уж -1621/2009 ставом 1. усвојена је уставна жалба тужиоца и утврђено да је пресудом Врховног суда Србије У. 8782/07 од 01.07.2009. године повређено право подносиоца уставне жалбе на правично суђење зајамчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије, док је у преосталом делу уставна жалба одбијена као неоснована. Ставом 2. одлуке поништена је пресуда Врховног суда Србије. У. 8782/07 од 01.07.2009. године и одређено да Управни суд донесе нову одлуку о тужби тужиоца изјављеној против решења Министарства одбране – Сектора за материјалне ресурсе – Управе за логистику – Дирекције за туризам и производњу број 74-47 од 25.09.2007. године.

У одговору на тужбу, тужени орган је у свему остао код разлога из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану, с тим да је напоменуо

да је Дирекција за услуге стандарда Управе за општу логистику СМР правни следбеник тужене Дирекције за туризам и поризводњу Управе за општу логистику СМР.

Управни суд је оценом навода у тужби, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је:

Тужба основана.

У току поступка по уставној жалби тужиоца утврђено је да тужиоцу није било омогућено учешће у поступку, с образложењем да се у списима предмета налазио позив првостепеног органа упућен тужиоцу инт. број 2256-3 од 10.07.2007. године ради учешћа у поступку, који је он уредно примио и на исти се није одазвао. Надаље је утврђено да је дописом инт. број 2256-3 од 10. јула 2007. године тужилац био позван да 16.07.2007. године дође на сужбени разговор у ВУ „Моровић“ у просторије директора у 8 часова и 15 минута. Такође, је утврђено да се у списима предмета ВУ „Моровић“ инт. број 2256-8 налази службена белешка сачињена 16.07.2007. године „у предмету позивања тужиоца а ради изјашњења о недоласку на посао пет радних дана узастопно“, у којој је констатовано да тужилац није приступио по позиву у наведено време, нити је изостанак оправдао усмено, нити писменим путем.

Тужиоцу је служба престала дана 13.07.2007. године, услед неоправданог изостанка са посла пет радних дана узастопно, у периоду од 09.07. до 13.07.2007. године. Дакле, тек је 13.07.2007. године могао наступити разлог за престанак службе тужиоца са позивом на члан 143. тачка 7. Закона о Војсци Југославије, те је тек од тог датума надлежни орган био у могућности да обавести тужиоца о учињеној повреди радне обавезе и о доказима који указују на извршење повреде и да га позове да се изјасни о постојању разлога за престанак службе. Управни суд налази да је допис инт. број 2256-3м од 10.07.2007. године, упућен тужиоцу пре него што је наступио разлог за престанак службе. При томе, Управни суд је такође налази, а што је констатовао и Уставни суд увидом у списе предмета ВУ „Моровић“ инт. број 2256-8 утврдио, да су сви писмени докази о учињеној повреди радне обавезе тужиоца прибављени након 17.07.2007. године и да нису постојали у време сачињавања службене белешке. Имајући у виду наведено, овај суд налази да се допис инт. број 2256-3 од 10. јула 2007. године не може сматрати позивом за учешће у првостепеном поступку у смислу одредбе члана 133.

став 3. Закона о општем управном поступку. Поред тога, у допису ВУ „Моровић“ од 06.09.2007. године је наведено да је тужиоцу достављен захтев за давање писане изјаве инт. број 2256-2 од 10.07.2007. године, те да је по истом цивилно лице доставило писану изјаву инт. број 2256-4 од 12. јула 2007. године у вези са плаћањем путних трошкова. Полазећи од изложеног, овај суд сматра неприхватљивим и став другостепеног органа да се допис инт. број 2256-2 од 10.07.2007. године могао сматрати позивом за учешће у првостепеном поступку у смислу одредбе члана 133. став 3. Закона о општем управном поступку.

Другостепени орган је дужан да странци пружи могућност да учествује у поступку. Међутим, другостепени орган је дописом од 28.08.2007. године наложио првостепеном органу да употпуни поступак, али приликом употпуњавања поступка првостепени орган није пружио могућност тужиоцу да учествује у поступку. При томе, у решавању првостепеног органа инт. број 2256-8 од 27.07.2007. године, нису наведени докази који поткрепљују тврдњу о учињеној повреди радне обавезе тужиоца. Стога је тужилац тек из решења другостепеног органа број 74-47 од 25., септембра 2007. године сазнао за доказе на којима је заснована одлука о учињеној повреди радне обавезе, те је тек у тужби био први пут у прилици да се изјасни о предложеним доказима и да сам предложи да се изведу докази којима би се побили наводи доносиоца оспореног решења.

Имајући у виду да подносиоцу уставне жалбе није била пружена могућност да учествује у првостепеном управном поступку у смислу члана 133. став 3. Закона о општем управном поступку, те да тај недостатак није отклоњен ни у другостепеном поступку, Управни суд сматра да је у конкретном случају дошло до повреде правила поступка на штету тужиоца.

Чланом 7. Члан 7. Закона о Уставном суду ("Службеном гласник РС", бр. 109/2007) прописано је да су одлуке Уставног суда су коначне, извршне и општеобавезујуће. Начин и поступак извршења одлука Уставног суда уређују се овим законом.

Сходно напред наведеном, овај суд је применом одредби члана 41. став 2. у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима („Службени лист СРЈ“ број 46/96), који се примењује на основу одредбе члана 77. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 111 од 29.12.2009. године), у вези члана 7. Закона о уставном суду, одлучио

као у диспозитиву ове пресуде, а тужени је дужан да поступи у свему према одредби члана 61. истог Закона.

Суд о трошковима управног спора није посебно одлучивао, обзиром да је чланом 60. Закона о управним споровима („Службени лист СРЈ“ број 46/96), прописано да управним споровима свака странка сноси своје трошкове.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 15.06.2012. године, III-2 У. 14367/11

Записничар

Весна Слијепчевић, с.р.

Председник већа-судија

Мирјана Цветковић, с.р.

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић**

ИА